Ο ηγεμών (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 26 Απριλίου, 2021

Ο Χριστός είναι το πλέον αμφιλεγόμενο πρόσωπο στην ανθρώπινη ιστορία. Στο διάβα των αιώνων πολλοί υπέστησαν μαρτύρια και θυσιάστηκαν, για να μη τον αρνηθούν και πολλοί περισσότεροι πολέμησαν με πάθος τόσο τη διδασκαλία του, όσο και τους μαθητές του και όχι τους οπαδούς του, όπως τους χαρακτηρίζουν οι εχθροί του. Ο Χριστός δεν υπήρξε κήρυκας ιδεολογίας, αλλά κήρυκας τρόπου βιοτής. Πού οφείλεται η τόσο διαφορετική αυτή αντιμετώπισή του, που δεν έχει παρόμοιο; Από το προσκήνιο της ιστορίας παρέλασαν ηγεμόνες αδίστακτοι, που αιματοκύλισαν κοινωνίες με εκατομμύρια θύματα της φιλοδοξίας και απληστίας τους. Μετά τον θάνατό τους λησμονήθηκαν τάχιστα και μόνο οι ιστορικοί ασχολούνται με τον βίο και τα έργα τους. Ο Χριστός παραμένει στο προσκήνιο και μετά παρέλευση δύο χιλιάδων ετών υμνούμενος και βλασφημούμενος. Μάλιστα κατ' έτος στις παραμονές της γιορτής του Πάσχα «βαθυστόχαστοι ερευνητές» φέρνουν στο φως νέα «ευρήματα» για να πολεμήσουν τον μεγάλο «μύθο» της ανθρώπινης ιστορίας, φιλοδοξώντας να κλείσουν τον φάκελο «Υπόθεση Ιησούς» στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Κάποιοι στο πρόσφατο παρελθόν, Διοκλητιανοί του 20^{ου} αιώνα, κήρυξαν άγριο διωγμό κατά των «ψυχιατρικά ασθενών», που εξακολουθούσαν να πιστεύουν σε Θεό κατά τον αιώνα της επιστήμης! Κάποιοι «συνεισέφεραν» στην ιστορική γνώση «αποδείξαντες» ότι ο Χριστός δεν υπήρξε ιστορικό πρόσωπο! Κάποιοι άλλοι «συνεισφέρουν» ακόμη στην αποκατάσταση της «ιστορικής αλήθειας»!

Στον δυτικό κόσμο, που καυχάται για τον ορθολογισμό της σκέψης του, το θεμέλιο της νεωτερικότητας, θα ανέμενε κάποιος να έχει διαποτίσει η λογική τις κοινωνίες, ώστε οι άνθρωποι να αντιμετωπίζουν με συγκατάβαση τον Χριστό. Αυτός, αν μη τι άλλο, υπήρξε θύμα τρομερής κακοδικείας, στάθηκε με γενναιοψυχία ενώπιον των κατηγόρων του, δεν επιδίωξε την απαλλαγή του, διαπομπεύθηκε και υπέστη μαρτυρικό θάνατο. Έχει λοιπόν όλες τις προϋποθέσεις, για να ελκύσει τη συμπάθειά μας, αν όχι τον οίκτο. Γιατί οι ορθολογικά σκεπτόμενοι εκδηλώθηκαν με τρομερό πάθος εναντίον του. Η εξήγηση είναι απλή. Ο Ιησούς Χριστός μας προκαλεί με το ερώτημα: Τις ελέγχει με περί αμαρτίας; Τι έχετε να καταθέσετε σε βάρος μου εσείς οι νέοι κατήγοροι, οι διαχρονικοί Φαρισαίοι, Σαδδουκαίοι και Πιλάτοι; Στο ερώτημα δεν απαντούν οι κατήγοροι με επιχειρήματα, αλλά με την κραυγή «άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν»! Και αν τότε ο Πιλάτος γνώριζε λίγα σχετικά με το πρόσωπο του υποδίκου Ιησού, οι ανά τους αιώνες ζηλώσαντες την δόξα του ευθυνόφοβου δικαστή, που ένιψε τα χέρια του, δεν έχουν ελαφρυντικό για την εμπαθή στάση τους. Η διδασκαλία του Χριστού έχει καταγραφεί στο βιβλίο της Καινής Διαθήκης, που

γνώρισε τις περισσότερες εκδόσεις σε όλες τις γλώσσες του πλανήτη και ερμηνεύτηκε από τους Πατέρες της Εκκλησίας σε πληθώρα συγγραμμάτων. Ο Χριστός δεν είναι ο άγνωστος, ο φτωχός συγγενής. Ο Χριστός είναι παρών και η παρουσία του είναι άκρως ενοχλητική. Ενοχλητική σ' όλους εκείνους που αναζητούν καταφύγιο στον ιδεαλισμό, ώστε να είναι απαλλαγμένοι από το βαρύ χρέος, με το οποίο δεσμεύονται, όσοι αποδέχονται τον Ιησού ως σωτήρα.

Ο Χριστός είναι άκρως ενοχλητικός στους ανθρώπους τους δουλωμένους στα πάθη και ιδιαίτερα στα κυρίαρχα. Πρώτο μεταξύ αυτών το πάθος της φιλοδοξίας. Οι αρχομανείς ενοχλούνται αφάνταστα από τη διδασκαλία και τη στάση του Χριστού. Αν περιοριζόταν αυτός να διατυπώσει κάποιες ιδέες, θα γινόταν ανεκτός, αν όχι αποδεκτός. Διέπραξε όμως ασυγχώρητο «σφάλμα»! Υπήρξε αξιοθαύμαστη η ταύτιση λόγων και έργων του. Όταν ο χορτάτος λαός θέλησε να τον στέψει βασιλιά, εκείνος απομακρύνθηκε από ανάμεσά τους. Λίγο προ του πάθους του πρόσφερε στους μαθητές του απαράμιλλη διδασκαλία για τον τρόπο άσκησης της εξουσίας: Ο ηγεμών πρέπει να είναι δούλος των υπηκόων του. Ανέτρεπε επαναστατικά την επικρατούσα άποψη μεταξύ αρχόντων και αρχομένων, ότι ο ηγεμών είναι φίλαυτος, αλαζών, σκληρός, πρόθυμος να θυσιάσει τον λαό του και όχι να θυσιαστεί γι' αυτόν! Εισήλθε ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα επάνω σε γαϊδουράκι. Και εκείνοι που τον ανέμεναν ως απελευθερωτή τους από ζυγό δουλείας σκανδαλίστηκαν. Σκανδαλίστηκαν αργότερα και οι διαστρευλώσαντες στη Δύση τη διδασκαλία του, με συνέπεια να υποκαταστήσουν το «ει τις θέλει» με τις πυρές της «ιερής εξέτασης» και να δώσουν αφορμές στους μετέπειτα διώκτες του.

Ο Χριστός είναι άκρως ενοχλητικός στους δουλωμένους στο πάθος της φιλαργυρίας. Κανένας κοινωνικός επαναστάτης δεν στηλίτευσε τον πλούτο, ως απόκτημα αδικίας, όσο ο Χριστός και οι κοινωνικοί Πατέρες της Εκκλησίας. Κατηγορήθηκε ως μεσσιανιστής, δηλαδή ως σπορέας ουτοπίας! Και όμως υπήρξε εξόχως πραγματιστής (ρεαλιστής στα ελληνικά). «Τους πτωχούς πάντοτε έχετε μεθ' ημών» κήρυξε. Άλλοι αιματοκύλισαν την ανθρωπότητα, για να πραγματώσουν την αταξική κοινωνία και ανελθόντες στην εξουσία τη διατήρησαν ταξική και άκρως ανελεύθερη, κατά το πρότυπο των διαστρεβλωτών της διδασκαλίας του Χριστού τον Μεσαίωνα. Σήμερα ο πλανήτης στενάζει υπό την καταθλιπτική εκμετάλλευση των κρατούντων, μεταξύ των οποίων δεσπόζουν οι απόγονοι των απλήστων Φαρισαίων της εποχής του Χριστού και οι «ευλογημένοι» από τον Θεό άπληστοι ηγεμόνες των «χριστιανικών» κοινωνιών. Αυτοί αγωνίστηκαν να αποτινάξουν τον όντως φρικτό ζυγό των αυθεντιών του Μεσαίωνα, των θρησκευτικών και κοσμικών ηγεμόνων. Όμως για να σχηματίσουν άλλοθι ταύτισαν τους τυράννους με τον Χριστό της ελευθερίας και έπεισαν τους λαούς για τις αγνές τους προθέσεις. Τους μετέδωσαν, μέσω της προπαγάνδας που αποκάλεσαν επιστήμη, σωρό από ψευδολογίες. Έκλεισαν τον Θεό αρχικά σε οίκο ευγηρίας, για να διαφεντεύουν ανενόχλητοι τους σκλαβωμένους σε νέο δυνάστη λαούς. Και ο Μαρξ ανέλυσε τη νέα δυναστεία παραβιάζοντας θύρες

ανοικτές από αιώνες από τους κοινωνικούς Πατέρες της Εκκλησίας, υπό την ένοχη σιωπή των «χριστιανών» ενώπιον της κραυγαλέας κοινωνικής αδικίας. Εξ αιτίας αυτού οι κήρυκες του υλισμού θριάμβευσαν διακηρύξαντες στη συνέχεια τον θάνατο του Θεού!

Ο Χριστός, όσο και αν οι πουριτανοί διατείνονται περί του αντιθέτου, δεν επικέντρωσε τη διδασκαλία του στην πολεμική της φιληδονίας, με την ευρεία έννοια του όρου και όχι μ' αυτή της σφαίρας του γενετησίου ενστίκτου. Όμως δίδαξε ότι η ασκητική θεώρηση του βίου είναι εκ των ουκ άνευ προϋπόθεση για την καταπολέμηση των παθών και την υπέρβαση των ανθρωπίνων μικροτήτων. Σήμερα η Εκκλησία βάλλεται στις «χριστιανικές» κοινωνίες με κατηγορίες για στέρηση της χαράς από τα μέλη της με τις αυστηρές εντολές της. Και ταυτίζουν τη χαρά, που μάλλον ποτέ δεν γεύθηκαν, με την ικανοποίηση του ενστίκτου, υποδουλωμένοι στο έπακρο σε πάθη, μάλιστα πάθη ατιμίας, για τα οποία όμως καυχώνται!

Ο Χριστός είναι και πάλι κατηγορούμενος και επίκειται η νέα σταύρωσή του, όχι μόνο από τους εχθρούς του, αλλά και από θεωρούμενους φίλους του. Δυστυχώς και πολλοί πιστοί έχουν ως πρότυπο τον Φαρισσαίο της παραβολής, τον «μεγάλο ιεροεξεταστή» του Ντοστογιέφσκυ ή τον πλούσιο Αβραάμ της παλαιάς Διαθήκης, τον οποίο προβάλλουν ως τον ευλογημένο από τον Θεό αρχαίο καπιταλιστή! Όλοι αυτοί εχθροί και «φίλοι» ετοιμάζουν νέο ακάνθινο στεφάνι, καρφιά και σταυρό! Ο Χριστός είναι αφόρητος, επειδή ανέστη και θα ξανάρθει κρίναι ζώντας και νεκρούς. Τα κριτήρια είναι αρκούντως γνωστά. Φαίνεται όμως πώς δεν έχουμε διάθεση να αγωνιστούμε, ώστε να τα πληρούμε στην κατ' εξοχήν δίκη στο τέλος της ιστορίας, στη δίκη του δικαιοκρίτη Θεού.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»